

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/188/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110246145
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1110246145.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej, členov senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a JUDr. Michaely Frimmelovej v právnej veci navrhovateľa: V.. W. H., M. X, I., zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Cimrák s.r.o., Štefánikova 7, Nitra, IČO: 36868876, proti odporcovi: T. Z. M. F..M., Š. X, Z., IČO: XXX XX XXX, o zaplatenie 1.985,62 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 3. februára 2012, č.k. 12C 19/2011-41, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal od odporcu zaplatenia 1.985,62 eur spolu s 9% úrokom z omeškania ročne od 19.11.2010 do zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že odporca mu po zrušení zmluvy o T. Z. konte, na základe ktorej mu odporca viedol bežný bankový účet č. XXXXXXXX/XXXX, výpoveďou zo dňa 18.11.2010, bez právneho dôvodu nevyplatil celý kreditný zostatok.

Svoje rozhodnutie odôvodnil po právnej stránke ust. § 451 ods. 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 95 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že účastníci konania uzavreli dňa 30.10.2006 písomne v zmysle § 708 Obchodného zákonníka platnú zmluvu o T. Z. konte, na základe ktorej viedol odporca pre navrhovateľa bankový účet č. XXXXXXXX/XXXX, a tiež, že dňa 18.11.2010 navrhovateľ túto zmluvu o T. Z. konte vypovedal výpoveďou, a požiadal o vyplatenie kreditného zostatku zrušeného účtu v hotovosti, ním splnomocnenému R.. W.. W. H.. Z pokladničného dokladu odporcu zo dňa 18.11.2010 zistil, že ku dňu výpovede bola na účte navrhovateľa suma 2.168,02 eur, z ktorých 182,40 eur odporca vyplatil v hotovosti splnomocnencovi navrhovateľa, a suma 1.985,62 eur sa naďalej nachádza u odporcu, a je zaevidovaná ako XXXXX-XXX-S. XXX/XXXX XXXXXXXX/XXXX. Príkazom na začatie exekúcie č.k. EX 526/2009-25, zo dňa 26.01.2010, doručeného odporcovi dňa 28.01.2010, mal za preukázané, že súdny exekútor V.. M. Y. vydal dňa 26.01.2010 príkaz na začatie exekúcie príkazom pohľadávky 1.665,73 eur a predbežných trov exekúcie 319,89 eur z účtu navrhovateľa v banke odporcu a prikázal odporcovi, aby odo dňa jeho doručenia, sumu vo výške 1.985,62 eur zablokoval. Na základe uvedeného dospel k záveru, že ak odporca dňa 18.11.2010 vyplatil navrhovateľovi zo zvyšku na jeho účte č. XXXXXXXX/XXXX vo výške 2.168,02 eur, len sumu 182,40 eur a sumu 1.985,62 eur z dôvodu jej blokácie na základe príkazu na začatie exekúcie previedol na technický účet banky, postupoval v súlade s § 95 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, pretože doručením príkazu

na začatie exekúcie navrhovateľ stratil právo na vyplatenie týchto finančných prostriedkov a právo na ich vyplatenie mu nevzniklo ani výpoveďou zmluvy o bežnom účte. Uzavrel, že odporcovi bezdôvodné obohatenie nevzniklo, a preto návrh zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alebo prvostupňový rozsudok zmeniť, návrhu v celom rozsahu vyhovieť, a priznať navrhovateľovi náhradu trov konania. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Argumentoval, že má voči banke peňažnú pohľadávku, ktorou je právo na vyplatenie disponibilného zostatku, a odporca nemá žiaden právny dôvod žalovanú sumu blokovať. Poukázal na ust. § 95 Exekučného poriadku, ktorý výslovne hovorí o pohľadávke z účtu povinného, ktorý už ale v danom prípade neexistuje, lebo bol zrušený. Banka teda presahuje rámec svojich práv a povinností v zmysle príkazu na začatie exekúcie, žalovanú sumu zadržáva neoprávnené, a postupuje v rozpore s § 715 Obchodného zákonníka, ustanoveniami Exekučného poriadku, ako aj Všeobecných obchodných podmienok banky. Banka mala postupovať podľa ust. § 34 ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého sú banky povinné v rámci súčinnosti exekútorovi oznámiť okrem iného zmeny bankových účtov. Exekútor mal následne vykonať ďalšie procesné úkony na vymoženie pohľadávky oprávneného, a to napríklad prikázaním iných peňažných pohľadávok. Opätovne poukázal na to, že zánikom účtu v banke zanikla aj opodstatnenosť príkazu na pohľadávku z účtu v banke, a jedinou možnosťou exekútora bolo vydať nový príkaz podľa § 105 Exekučného poriadku. To, že exekútor svoje zákonné možnosti nevyužil, nemôže byť navrhovateľovi na škodu. Na pohľadávku zo zaniknutého účtu sa príkaz exekútora na prikázanie pohľadávky z účtu v banke nevzťahuje, a odporca preto prekračuje svoje právomoci. Zhrnul, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná suma sa nachádza u odporcu, a je zaevidovaná ako XXXXX-XXX-S. XXX/XXXX XXXXXXX/XXXX, čím je preukázané aj to, že odporca zadržáva peňažné prostriedky navrhovateľa bez právneho dôvodu, resp. z dôvodu, ktorý odpadol, čím sa bezdôvodne obohatil na úkor navrhovateľa.

Odporca žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, a v celom rozsahu sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, vysloveným v rozsudku. Nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že držaním peňažných prostriedkov presahuje rámec svojich práv a povinností v zmysle príkazu na začatie exekúcie podľa § 95 ods. 1 Exekučného poriadku, keďže Príkaz na začatie exekúcie č. EX 526/2009-25, vydaný súdnym exekútorom V. M. Y., ktorým uložil odporcovi povinnosť zablokovať sumu vo výške 1.985,62 eur na všetkých účtoch navrhovateľa, považuje za dostatočný právny dôvod na blokáciu finančných prostriedkov aj po vypovedaní Zmluvy o T. Z. konte navrhovateľom. V tejto súvislosti citoval ust. § 95 ods. 1 Exekučného poriadku, z ktorého jednoznačne vyplýva povinnosť banky neumožniť povinnému nakladať s finančnými prostriedkami na svojom účte do výšky exekúovanej pohľadávky, a podľa jeho názoru táto povinnosť nemôže banke zaniknúť vypovedaním Zmluvy o účte navrhovateľom. Ak navrhovateľ argumentuje tým, že pohľadávkou z účtu v banke je treba rozumieť pohľadávku resp. nárok povinného voči banke na vyplatenie aktívneho zostatku na danom účte, mal za to, že doručením upovedomenia o začatí exekúcie tento nárok navrhovateľa v zmysle § 95 ods. 3 Exekučného poriadku zanikol. Preto navrhovateľovi ani výpoveďou Zmluvy o Z. konte nárok na vyplatenie exekúovaných prostriedkov nevznikol. Podľa názoru odporcu by blokované finančné prostriedky mohli byť navrhovateľovi vyplatené jedine na základe príkazu exekútora, inak by banka porušila exekútorom uložené inhibitórium. Má za to, že postup banky, ktorá po zrušení účtu nevyplatila blokované prostriedky navrhovateľovi, ale previedla ich na interný účet banky, kde ich blokuje, je plne v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku a odporca tak neporušil žiadne právne predpisy. Záverom vyjadril názor, že konania klientov bánk - povinných v exekúcii, ktoré by smerovali k zrušeniu bežných alebo podnikateľských účtov, ktoré sú postihnuté výkonom exekúcie, a následným vyplatením všetkých finančných prostriedkov zo zrušených účtov, by malo za následok marenie účelu exekučného konania, čím by sa príslušné ustanovenia Exekučného poriadku automaticky stali obsolentnými. Taká situácia by umožňovala jednoduché obchádzanie tohto spôsobu exekúcie, vytvárala by právnu neistotu oprávnených v exekučných konaniach a hlavne sťažovala resp.

znemožnila vymożenie pohľadávky oprávnených, čo je jednoznačne v rozpore s legislatívnym zámerom zákonodarcu v rámci predmetnej právnej úpravy.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu odvolania navrhovateľa, bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa odvolací súd potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci nebol skutkový stav sporný. Odporca však nesúhlasil s vyššie uvedeným právnym posúdením veci súdom prvého stupňa, keď mal za to, že zrušením účtu v banke mu vznikol nárok na vyplatenie všetkých finančných prostriedkov na účte, i tých, ktoré sú na základe príkazu na začatie exekúcie podľa § 95 ods. 1 Exekučného poriadku na účte bankou blokové, argumentujúc v podstate tým, že zánikom účtu jeho zrušením odpadol dôvod na blokáciu exekúovaných prostriedkov, pretože účet už v danom prípade neexistuje. S touto argumentáciou sa odvolací súd nestotožnil, nakoľko vzniknutá situácia je riešená priamo zákonom (§ 95 ods. 3 Exekučného poriadku), ako správne v odôvodnení rozsudku uviedol súd prvého stupňa.

Podľa ust. § 95 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku), exekútor poverený vykonaním exekúcie

a) prikáže banke, ktorá vedie účet povinného, aby po doručení príkazu na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke (ďalej len "príkaz na začatie exekúcie") zablokovala sumu vo výške pohľadávky a jej príslušenstva z účtu povinného s výnimkou plnenia za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie bezhotovostným prevodom na účet určený exekútorom,

b) upovedomí o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke oprávneného a povinného a zakáže povinnému, aby po tom, keď sa mu doručí upovedomenie o začatí exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke, nakladal s prostriedkami na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva s výnimkou nakladania s prostriedkami na účte len za účelom uspokojenia pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie.

Podľa ust. § 95 ods. 2 cit. zákona, exekútor doručí príkaz na začatie exekúcie banke do vlastných rúk. V príkaze označí účet, na ktorý môže povinný plniť pohľadávku oprávneného, jej príslušenstvo a trovy exekúcie.

Podľa ust. § 95 ods. 3 cit. zákona, povinný stráca dňom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie, právo na vyplatenie prostriedkov na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva. To neplatí, ak chce povinný uspokojiť pohľadávku oprávneného, jej príslušenstvo a trovy exekúcie.

S poukazom na uvedené ustanovenia Exekučného poriadku dospel odvolací súd k záveru, že odporca postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi, ak navrhovateľovi pri zrušení účtu nevyplatil blokové finančné prostriedky na účte navrhovateľa vo výške pohľadávky a jej príslušenstva v zmysle Príkazu na začatie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Je síce potrebné prisvedčiť navrhovateľovi, že právnú úpravu účtu v banke upravujú ustanovenia § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, v zmysle ktorých je banka povinná okrem iného pri splnení podmienok, uvedených v zmluve, vyplatiť majiteľovi účtu požadovanú sumu, alebo uskutočniť v jeho mene platby ním určeným osobám. V dôsledku exekúcie na prikázanie pohľadávky však už banka nemôže rešpektovať pokyny majiteľa účtu, nakoľko má v zmysle upovedomenia o začatí exekúcie zákaz vykonávať akékoľvek činnosti, ktoré by znamenali dispozíciu s vkladom vlastníka účtu, a to do výšky vymáhanej pohľadávky a jej príslušenstva. V prípade nesplnenia si týchto povinností banka nesie zodpovednosť v zmysle ustanovení § 103, ktorý umožňuje oprávnenému domáhať sa voči banke na súde, aby mu banka zaplatila sumu, na ktorú by mal právo, ak by banka postupovala správne. Samotná exekúcia prikázaním pohľadávky pôsobí v

dvoch smeroch, a to vo vzťahu k povinnému dlžníkovi a vo vzťahu k banke (poddlžníkovi). Vo vzťahu k dlžníkovi, teda povinnému v exekučnom konaní, ide o zákaz nakladať s pohľadávkou, ktorú má voči banke (inhibitorium). Vo vzťahu k banke ide o zákaz, aby zaplatila povinnému v exekučnom konaní pohľadávku, ktorú voči banke má (bloková suma), a súčasne je banke uložená povinnosť, aby túto pohľadávku povinného zaplatila oprávnenému v exekučnom konaní (arrestatorium). Ďalším účinkom potom je, že zaplatením tejto pohľadávky oprávnenému, má plnenie za následok zánik dlhu banky vo vzťahu k povinnému v exekučnom konaní. Je teda možné zhrnúť, že dôsledkom doručenia príkazu na začatie exekúcie príkazom pohľadávky z účtu banke je, že dňom jeho doručenia stráca povinný v exekučnom konaní právo na vyplatenie a nakladanie s prostriedkami na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie.

Vzhľadom na vyššie uvedené, je namieste uzavrieť, že navrhovateľ zo zákona stratil právo na vyplatenie finančných prostriedkov v žalovanej výške, preto súd prvého stupňa vec správne právne posúdil, a rozhodol správne, keď žalobu zamietol. Neobstoja ani námietky navrhovateľa, že ust. § 95 Exekučného poriadku výslovne hovorí o pohľadávke z účtu povinného, ktorý už ale v danom prípade neexistuje, lebo bol zrušený. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov totiž nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu. Zmyslom a účelom uvedeného ustanovenia je ochrana výkonu judikovaného práva veriteľa v tom smere, aby bol reálne ochránený pred takými dispozíciami dlžníka, ktorými by uspokojenie pohľadávky veriteľa z dlžníkových účtov bolo zmarené. Ustanovenie § 95 ods. 3 veta prvá Exekučného poriadku je preto nutné vyložiť tak, že povinný stráca dňom, keď sa banke doručil príkaz na začatie exekúcie, právo na vyplatenie prostriedkov na účte až do výšky vykonateľnej pohľadávky a jej príslušenstva. Pre posúdenie nároku navrhovateľa v tomto konaní je preto bez významu, či následne účet zrušil, keďže právo na vyplatenie žalovaných finančných prostriedkov zo zákona stratil, a zrušením účtu mu takéto právo nevzniklo.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže tento si náhradu trov návrhom na ich priznanie neuplatnil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.